

Arrest

**nr. 173 551 van 24 augustus 2016
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name dat verzoeker tijdens de Kosovaarse oorlog geweigerd heeft te strijden. Verzoekers geven wel bij hun vorige asielaanvragen toe gelogen te hebben over een terugkeer naar Servië en over de problemen die ze toen beweerden te hebben met de Servische autoriteiten.

Daarnaast vrezen ze bij een terugkeer naar Servië ook hun geloof, de islam, niet vrij te kunnen beleven aangezien de Serviërs christenen zijn. Ze vrezen verder door de Servische autoriteiten teruggestuurd te worden naar Kosovo, door andere burgers uitgelachen te worden en in Servië geen normaal leven te kunnen leiden. Hun kinderen zijn hier opgegroeid en verzoekers vrezen dat ze in Servië niet zouden kunnen aarden.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 27 juli 2005 een technische weigeringsbeslissing gezien ze niet waren ingegaan op een vraag om inlichtingen. In het kader van hun tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun vermeende problemen in Servië ongeloofwaardig werden geacht en omdat ze niet aannemelijk maakten dat de federale amnestiewet niet op verzoeker van toepassing zou zijn. De Raad bevestigde deze beslissingen in zijn arresten nrs. 7184 en 7185 van 12 februari 2008.

Hun derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 mei 2008 niet in overweging genomen. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 18.391 van 6 november 2008

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun Servisch paspoort dat ze hebben verkregen bij de Servische ambassade te Brussel, hun huwelijksakte afgegeven op 15 maart 2010 en een vertaling van dit document, talrijke documenten in verband met de schoolcarrière van hun kinderen, de opleidingen die verzoeker zelf in België heeft gevolgd en aanbevelingsbrieven van vrienden/kennissen in België.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun tweede asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Ze beperken zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie en de situatie op socio-economisch vlak van de Roma in Servië en maken tevens op een algemene wijze gewag van discriminatie, zonder dit evenwel concreet op hun situatie te betrekken. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit geenszins in concreto aan. De algemene situatie voor Roma in Servië is niet van aard is om te besluiten dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoekers blijven hier aldus in gebreke gezien ze zich louter beperken tot het verwijzen naar algemene informatie. Dat de kinderen van verzoekers niet of amper in Servië hebben gewoond en de taal niet spreken, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 juni 2016, wijzen verzoekende partijen erop dat de Roma als minderheidsgroep in Servië gediscrimineerd worden. Er wordt verbaal en fysiek geweld tegen hen gebruikt en zij worden ook sociaal uitgesloten zoals blijkt uit de informatie. Zij argumenteren dat zij en hun kinderen sinds 2007 in België wonen en dat de kinderen buiten Servië geboren zijn, hier school lopen en geïntegreerd zijn (1 in Servië, 2 in België en 1 in Engeland). Op de vraag of er andere procedures lopen, stellen verzoekende partijen dat hun aanvraag 9bis werd geweigerd.

Betreffende verzoekende partijen hun verwijzing naar (informatie omtrent) de situatie en discriminatie van de Roma in Servië wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband wordt vastgesteld dat verzoekende partijen *“beperken zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie en de situatie op socio-economisch vlak van de Roma in Servië en maken tevens op een algemene wijze gewag van discriminatie, zonder dit evenwel concreet op hun situatie te betrekken. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit geenszins in concreto aan. De algemene situatie voor Roma in Servië is niet van aard is om te besluiten dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoekers blijven hier aldus in gebreke gezien ze zich louter beperken tot het verwijzen naar algemene informatie.”*

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling, nu zij zich opnieuw beperken tot een algemene verwijzing naar de situatie en discriminatie van Roma in Servië en het louter herhalen van eerdere verklaringen.

Het feit dat verzoekende partijen met hun gezin sedert 2007 in België wonen en dat hun kinderen buiten Servië geboren zijn, hier school lopen en geïntegreerd zijn, wijzigt niets aan het voorgaande. Een integratie in het gastland is, net als verzoekende partijen hun langdurig verblijf hier in België, niet van belang bij het beoordelen van een asielaanvraag. Overigens is het gegeven dat verzoekende partijen reeds sinds 2007, oftewel bijna 10 jaar, in België verblijven (mede) toe te schrijven en te wijten aan het feit dat verzoekende partijen blijkens hun verklaringen bij hun vorige tweede en derde asielaanvraag leugenachtige en bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd over een terugkeer naar Servië en over de problemen die zij toen beweerdelijk zouden hebben gekend met de Servische autoriteiten.

Verzoekende partijen geven voor het overige aan dat hun aanvraag 9bis werd geweigerd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 juni 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. 5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS